

ANDREW
HUFF

ZUIVER BEDROG

A movie poster for the film 'Zuiver Bedrog' by Andrew Huff. The title is written in large, bold, white capital letters across the center. Above the title, the author's name 'ANDREW HUFF' is written in smaller, teal capital letters. The background is a desert landscape with a man in a dark trench coat standing in the foreground, looking out over a vast, arid valley with rocky hills. A helicopter is visible in the sky, flying from left to right. The sky is a mix of blue and orange, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is mysterious and suspenseful.

EEN JOHN CROSS THRILLER

Andrew Huff

Zuiver bedrog

John Cross - 3

Vertaald door Jaap Slingerland

Vertaling: Jaap Slingerland
Ontwerp omslag: Studio Vonk & De Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3802 6
ISBN 978 90 297 3803 3 (e-book)
NUR 332

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Right Cross* bij Kregel Publications, een onderdeel van Kregel Inc., 2450 Oak Industrial Dr. NE, Grand Rapids MI 49505.

© 2021 Andrew Huf

© 2025 KokBoekencentrum, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijk papier en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruik gemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

I

Miljoenen mensen kregen live mee dat John Cross werd opgepakt voor poging tot doodslag, maar geen enkele omstander had hem ook maar een strobreed in de weg gelegd in de Engelse plaats Pontefract. De beelden waren gefilmd tijdens een campagne voor het even populaire als omstreden kamerlid Spencer Lakeman en speelden keer op keer door het hoofd van Christine Lewis in de vierentwintig uur tussen Johns arrestatie en het moment waarop ze aankwam bij Zijner Majesteits gevangenis Wakefield.

Wat je terugzag op de beelden, en wat al snel na zijn aanhouding werd bevestigd in het nieuws, was Johns benevelde toestand toen hij Lakeman van achteren te lijf ging. De hamer waarmee hij het hoofd van de parlementariër een klap had willen geven, miste niet eens rakelings zijn doel; nogal vreemd voor de man die bij de meest gelauwerde scherpschutters van zijn land hoorde. Een herkansing kreeg hij echter niet, want Lakemans beveiligers werkten hem alsnog razendsnel tegen de grond.

Toch was Christine het meest verontrust over de tweede helft van het videobewijs dat na een publieksoproep was verzameld. Nog steeds galmden zijn woorden na in haar oren: een onsamenhangende monoloog vol dissidente wartaal, complottheorieën en hippe profetische terminologie. Christine mocht hem dan zien als een gekwetste, verwarde man, de rest van de wereld beschouwde hem vanaf nu als een volslagen doorgedraaide theocraat. Hoe kon hij zo snel zijn gevallen, en zo diep? Was zijn, weliswaar korte, periode als toegewijde baptistenvoorganger dan toch de hele tijd een schijnvertoning geweest?

‘Nieuwe informatie over aanval op kamerlid door Amerikaanse

extremist,' meldde ieder nieuwsprogramma om de haverklap in de late uren na Johns aanslag. Christines team kreeg dezelfde brokjes informatie voor in de uitzending doorgespeeld, maar alleen zij wist de waarheid. John Jones was niet zijn werkelijke naam, auditor niet zijn werkelijke baan en Rochester in Minnesota niet zijn werkelijke woonplaats. Ondanks zijn kennelijke gekte bezat John dus nog steeds de vaardigheid om zijn identiteit te begraven, en dat onder heel wat laagjes leugens die niet te weerleggen waren.

Dat Christine toch al vrijaf had genomen als presentatrice van actualiteitenshow *The Briefing*, en dat haar collega Keaton Clark haar wilde vervangen, kon weleens Gods leiding zijn. Eigenlijk zou ze die dagen thuis aan de broodnodige rust, reinheid en regelmaat besteden, ook voor haar geloof, maar dat plan werd in de kiem gesmoord zodra het nieuws bekend werd. In plaats van haar etentje met Park Han, die de Bijbelkring voor vrouwen leidde, had ze die avond haar reis naar vliegveld JFK en vanaf daar de eerste de beste vlucht naar de overkant van de Atlantische Oceaan zitten zoeken en boeken. Diep in de Europese nacht had ze zelfs via een kennis bij Scotland Yard een bezoek aan John weten te regelen en zo in een moeite door haar persoonlijk record onafgebroken wakker blijven verbeterd.

Ze kon nauwelijks geloven dat het John was op de beelden. Maanden geleden waren ze uit elkaar gegaan op vliegveld Dallas/Fort Worth en zo meteen zagen ze elkaar weer voor het eerst. Achteraf had Christine aangenomen dat hun wederzijdse afspraak om hun oude bestaan op te geven – zij als tv-verslaggever en hij als voorganger in de kerk – op een bepaalde manier tijdelijk was. Ze hadden elkaar een paar keer gebeld en bijna dagelijks tekstberichten gestuurd, maar nog geen kans gekregen om elkaar weer te ontmoeten. Totdat Johns berichten sinds een paar weken schaarser werden en steeds meer aan gekte grensden. Zijn laatste bericht dateerde van een maand geleden en bestond uit een cryptisch allegaartje van smoesjes en eindtijddreiging. Nu ze erop terugkeek, vroeg ze zich af of het ook een hulpkreet geweest kon zijn.

De pittoreske gebouwen van Wakefield maakten plaats voor een strenge muur van geel baksteen die het zicht op de gevangenis

blokkeerde. Christine bekeek hem door de ramen van de taxi, al gaf ze weinig om het uitzicht. Ze zat met haar gedachten bij John, de baptistenkerk in Rural Grove, de aanslagpoging in Washington, waarna ze haar stiefbroer hadden vrijgepleit, die in Texas van een moord was beschuldigd, en hoe ze midden in dat alles elk signaal had gemist dat John afgleed naar waanzin.

Doordat ze zo uitgebreid bij hun verleden stilstond, ervoer ze alle stappen van de gevangenisdeur naar de bezoekerszaal in een waas. Ze werd pas wakker geschud uit haar trance toen er een luide zoemer klonk. Het eerste wat ze zag, was dat de beide deuren in de ruimte felgroen waren geschilderd. Dankzij de beige muren en het marineblauwe tapijt viel de gewaagde kleur alleen nog maar meer op.

Het excentrieke interieur van de zaal verloor elke betekenis toen de deur tegenover haar openging en John naar binnen liep. Christine merkte niet eens of een cipier hem vergezelde. Ze keek als gehypnotiseerd naar zijn gezicht.

Zijn haar dreigde over zijn ogen te vallen nu hij het niet dagelijks verzorgde, en de haren op zijn kin mochten officieel een baard heten. Zijn huid zag er zwaar verwaarloosd uit. Onrust etste rimpels onder zijn ogen.

Of was het woede?

John nam plaats op de enige andere stoel en legde zijn handen, met boeien rond de polsen, op de tafel tussen hen in. Het trainingsjasje dat hij droeg spande zich om zijn borstkas terwijl hij beheerst ademde. Hij keek haar aan, of in ieder geval in haar richting, met een blik waaruit ze niets kon afleiden.

Een hele minuut ging voorbij waarin geen van hen tweeën iets zei. Christine ging ervan uit dat ze werden gefilmd, dus had ze haar vragen voorbereid. Maar nu ze in deze ruimte was, stond ze met haar mond vol tanden.

‘John, ik –’

‘Hou maar op.’

De kilte in zijn stem overviel haar. Hij was niet boos, maar nog erger: onverschillig. De angst die ontstond in haar keel slikte ze weg. ‘Dus je gaat me niet uitleggen wat er is gebeurd?’

‘Het nieuws is je werk, dus dat weet je al.’

‘Dat bedoel ik niet.’

Eindelijk keek John even weg. Ze dacht dat ze een glimlach rond zijn mondhoeken zag spelen. ‘O, dus nu maakt het je ineens wel iets uit?’

Zijn opmerking maakte haar weerloos. Ze hapte verrast naar adem en liet haar blik zakken. Waar kwam dit vandaan? Ze kon zich geen enkel bericht of gesprek herinneren dat zijn vijandigheid tegenover haar kon helpen verklaren. Voor zover zij wist, waren ze als vrienden uit elkaar gegaan.

‘Ik snap het niet,’ zei ze, voor ze weer oogcontact zocht. ‘Hoe zit het dan met iedereen daar in Amerika? Ik bedoel: ik weet dat je geen voorganger meer bent, maar ik dacht dat je wel zou blijven.’ Ze wilde niet openlijk beginnen over Lori Johnson en de andere gemeenteleden in Rural Grove omdat er hoogstwaarschijnlijk iemand meeluisterde.

‘Met die malloten?’ Hij lachte luidkeels. ‘Doe normaal, Christine. Dat was één grote schijnvertoning. Dat weet jij ook wel.’

Alles was nep geweest? Wat zei hij nu? De snelheid waarmee John Cross zijn geloof vaarwel zei, was duizelingwekkend. Ze fronste en sloeg haar armen over elkaar. ‘Nee, John, dat weet ik niet. Leg het me eens uit.’

Met duidelijke tegenzin leunde hij naar voren. ‘De man die je twee jaar geleden leerde kennen, was een oplichter. Jij wist dat. Ik gebruikte die gelegenheid om me gedeisd te houden, om de dienst te laten denken dat ik geen dreiging vormde. Dit ben ik in werkelijkheid. Een man die geen moer geeft om al die onzin over Jezus.’

Christine weigerde te bezwijken onder haar emoties toen John, in zinnen vol krachttermen, het idee belachelijk maakte dat levens echt konden veranderen en er zoiets bestond als betekenis, zingeving en liefde.

Ze viel hem in de rede voor hij nog een kleurrijk bijvoeglijk naamwoord aan de lijst kon toevoegen. ‘Dus het stelde allemaal niets voor? De afgelopen twee jaar. Alles wat je hebt meegemaakt, alles wat je deed. En wij. Was dat allemaal een leugen?’

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Liegen was toch mijn handelsmerk?’

Christine sidderde bij de herinnering aan de verwijten die ze naar zijn hoofd had geslingerd. Ze was sindsdien gegroeid in haar leven met God en begreep nu dat ze ook vergevingsgezind moest zijn bij alles wat ze van hem verwachtte. Maar was het daar te laat voor? Was de breuk al zo groot dat de man die ze kende erdoorheen kon zijn gevallen?

Een luide zoemer voorkwam dat Christine een van haar talloze vragen kon opdiepen. Een cipier kwam de ruimte in en trok John omhoog van zijn stoel. Christine sprong overeind en reikte hem de hand. 'John, ik bid voor je.'

In de tijd die de cipier hem gunde, kon John nog net met zijn ogen rollen en daarna verdwenen ze allebei de hal in.

'Een cappuccino voor Beth!'

Een korte vrouw met een gebreide muts reageerde op de kreet van de barista. Christines blik dwaalde rusteloos door het ruime café langs andere klanten en het interieur, maar al die informatie ging langs haar heen, want ze liet het gesprek met John keer op keer door haar gedachten spelen.

Het sloeg helemaal nergens op. John was zo zeker geweest van zijn nieuwe geloof in Jezus Christus dat hij was vertrokken bij de CIA en uiteindelijk, als voorganger van een kleine groep gelovigen, was terechtgekomen in Mechanicsville in Virginia. Hij nam pas afstand als voorganger van Rural Grove na zijn besef dat hij die positie te vroeg in zijn nieuwe leven had aanvaard, en dat hij eerst tijd en aandacht nodig had voor zijn eigen groei als persoon en als gelovige. Hoe had hij het ook alweer gezegd?

'Ik heb tijd nodig om de nieuwe John Cross te leren kennen.'

Het leek erop dat hij die tijd alleen had gebruikt om de oude John Cross terug in zijn leven te laten komen. En toch...

Christine kon er niets aan doen dat ze vragen had. Niet alleen de vraag 'Waarom?' maar het hele spectrum aan vragen naar de feiten dat tot haar beschikking stond. En geen enkel antwoord dat ze wilde, ging over Johns aanval op Lakeman, maar wel over de

volgens haar waarschijnlijke reden achter zijn gedrag: dat hij zijn veranderde leven ineens zo verafschuwde.

Dat was de zeurende vraag in haar achterhoofd. Dat was de vraag die ze pas kon laten rusten als ze het antwoord kende, hoe hard ze er ook voor moest speuren. En daarmee begon ze al tijdens de autorit vanaf de gevangenis naar het café waar ze op adem kwam voordat ze weer naar Amerika vloog.

Was hij echt totaal de weg kwijt?

Want aan Johns kwaadaardige uitbarsting ontbraken twee belangrijke details. Hij had zijn grofheid niet op haar persoonlijk gericht; en evenmin had hij specifieke onderdelen van het christelijk geloof afgewezen. Haar geest ging zwaar gebukt onder het gewicht van die twee kwesties.

Misschien luidde het antwoord dan toch dat hij niet helemaal van het pad was geraakt. Dit was hooguit een dal, en het eindresultaat van deze ervaring werd misschien dat John weer opklom naar de plaats waar hij zich bevond toen ze afscheid namen in Texas. Daar zou ze in elk geval voor bidden.

Maar dan nog...

Christine hield op met peinzen en gaf de teugels aan haar linkerhersenhelft. Speculeren over een keerpunt in Johns hart leidde nergens toe. Dat betekende niet dat ze er niet voor zou blijven bidden, maar ondanks de zeurende vragen vermoedde ze dat de waarheid voor het grijpen lag, zoals wel vaker.

De John die ze kende, was weg. Die ene die ze nooit had gekend, was terug. En op dit moment viel daar niets aan te veranderen.

‘Een flat white aan de bar voor Christine,’ meldde een Britse stem.

Ze opende traag haar ogen en tilde haar voet op om een stap naar de bar te zetten. Ze kreeg kippenvel. Alle vragen rondom John ruimden het veld om plaats te maken voor een enkele gedachte.

Guin!

De vrouw met de gebreide muts? Nee, haar niet. Christine streepte iedere persoon in het café weg via het proces van eliminatie. Niemand kwam haar bekend voor. Het was iemand anders. Iemand die net naar buiten was gelopen.

Ze negeerde de herhaalde oproep dat haar bestelling klaarstond en koerste af op de deur. De koffiezaak zat op de hoek van een charmant gebouw van baksteen dat precies bij het gebouw aan de overkant van het sierlijk bestrate voetpad paste. Voor haar hingen voetgangers rond bij standjes van straatverkopers. Aan haar rechterkant weerkaatste het zonlicht tegen het trotse topje van de toren van de Wakefield Cathedral. Links van haar ging het voetpad verder, tussen de twee gebouwen door, naar een prachtig ontworpen straatfontein die vlak naast de plek stond waar een aantal van de drukste wegen in Wakefield elkaar kruisten.

Daar. Een vrouw die bij haar vandaan liep, in de richting van de straatfontein. Al haar trekken gingen schuil achter een lange, zwarte jas. Al haar trekken, behalve haar bruine haar. Dat golfde over de jas heen en danste prachtig en zachtjes in de lichte middagbries.

Die lokken herkende Christine uit duizenden. Al haar vragen werden irrelevant. Met een geconcentreerde blik en een overdadig stemvolume riep ze: 'Guin!'

De naam bracht de vrouw tot stilstand. Behoedzaam keek ze om, totdat Christine zag wat ze al vermoedde. Twintig meter voor haar, met haar handen diep in haar zakken en met zichtbare gelatenheid, stond CIA-agent Guin Sullivan.

Ze keken elkaar een paar seconden aan. De overige voetgangers schonken geen aandacht aan hun openlijke confrontatie. Daarna zette Christine haar handen op haar heupen en zei: 'Hij is zeker weer in actie?'

Meer antwoorden dan Guins scherpzinnige grijns had ze niet nodig.

Er werd geen woord meer gewisseld nadat Guin haar vinger discreet tegen haar lippen hield. Christine zag haar vriendin een telefoon pakken en een kort bericht typen. Haar eigen toestel trilde terwijl Guin het hare weer in een jaszak liet glijden. Ze knipoogde naar Christine, keek voor zich en liep door.

Dat spelletje kende Christine. Ze beende weer het café in, graaide haar bestelling van de plek onder het bord GEREED, haalde ogenschijnlijk ontspannen haar telefoon uit haar zak en keek op het scherm.

[ONBEKEND NUMMER] STREET HOUSE, WOOD & CROSS.
RIVENDELL-G.

Guins berichten arriveerden vaak zonder nummer erbij, maar de initiaal bevestigde de afzender. Christine nam plaats aan een vrije tafel en opende een stadsplattegrond. Eén blok verderop, in de richting waarheen Guin uit haar blikveld was verdwenen, kruisten Wood Street en Cross Street elkaar.

Heel toepasselijk.

Christine dacht geen moment langer na, liep naar buiten en wandelde rustig langs de straatverkopers in de richting van de fontein. Een handvol gezinnen vermaakte zich met de stralen, al beperkten de kinderen hun capriolen tot de randen van het waterballet – die wilden vast niet doorweekt raken in dit frisse weer. Christine ritste haar jack verder dicht, want rond de spuitende bedriegertjes was het net iets kouder.

Guin was linksaf geslagen, blijkbaar linksom rond het stadscentrum en via Bull Ring naar Wood Street; Christine ging naar rechts, want door Northgate was je al in drie minuten lopen bij

Cross Street. Ze fantaseerde hoe trots Guin ongetwijfeld was dat Christine zo voorzichtig op pad ging naar wat waarschijnlijk een schuiladres van de CIA zou zijn. Fantaseerde, want zelf zou Guin het nooit zeggen – en ongetwijfeld veinsde ze hoe dan ook desinteresse.

Waarschijnlijk was ze er te snel. Misschien had ze langer moeten wachten in het café. Ze had nog tijd voor een extra blokje om.

Misschien wel twee of drie.

Christine zette haar twijfel van zich af en nam op het laatste moment de afslag naar Cross Street. Guin had verder geen instructies doorgegeven en de vragen die brandden in Christines gedachten, wogen zwaarder dan haar wens om indruk op haar vriendin te maken.

Ze bekeek tot in detail wat ze zag en schonk vooral aandacht aan zaken die haar achterdocht wekten. Zij en John waren dan wel uit elkaar, maar de tactieken en trainingen die hij haar had bijgebracht vanuit zijn jaren in de spionagewereld was ze niet verleerd.

Een charmante boekwinkel annex koffiebar links van haar had grote spiegelramen waarin ze het voetpad achter haar zag. Een eenzame gestalte stond over een geldautomaat van de Royal Bank of Scotland gebogen en leek zich nog dieper te verstoppen in de inham toen ze langsliep. In de straat gold eenrichtingsverkeer en een rij auto's vulde elke beschikbare parkeerplek.

Aan haar linkerkant zag ze een tatoeëerder, een tapasrestaurant en een audicien, maar verder leek de rij winkelpanden leeg, afgezien van een brouwerij en een modezaak. Ook de woonverdiepingen wekten een verlaten indruk.

Boven haar hoofd zaten TE HUUR-borden op de ruiten geplakt. Het voetpad werd onderbroken door een zijweg die uitkwam op een parkeerterrein. Het gebouw aan de overkant van de zijweg was identiek aan het gebouw naast haar: ongebruikte winkelpanden van rood baksteen met blauwe betimmering op de begane grond, en erboven twee verdiepingen met woonruimte. Een korte trap onder een afdak op de hoek leidde naar een blauwe voordeur. Op de blauwe lijst van de overkapping stond in glimmende, zilverkleurige letters de naam WOOD STREET HOUSE.

Grinnikend beklom Christine de treden en reikte ze naar de bel op een verweerde, witte intercom.

Wacht. Wat moest ze zeggen? Plompverloren naar Guin Sullivan vragen leek haar te roekeloos. En ze betwijfelde of haar reputatie als tv-persoonlijkheid veel deuren van de CIA kon openen.

Samen met een hoop statisch geruis hoorde Christine een krachtige mannenstem lettergrepen aan elkaar knopen in zo'n zwaar accent dat ze er geen chocola van kon maken. Op basis van zijn toon nam ze aan dat het wel de Britse versie zou zijn van 'Maak dat je wegkomt'.

Christine wachtte even en bracht toen haar mond naar de luidspreker. 'Rivendell.'

Geen reactie. Was dit het verkeerde gebouw?

Een luid gezoem van de deur overstemde de klik waardoor de deur op een kier kwam te staan. Christine duwde hem net ver genoeg open om naar binnen te kunnen en liet hem direct weer in het slot vallen. Door de metalen klank van de grendel wist ze zeker dat hij goed dichtzat, maar toch bekeek ze door het raampje snel het lege voetpad, om alle twijfel uit te sluiten dat ze iemand over het hoofd had gezien die haar was gevolgd en naar binnen had zien gaan.

De straat was echter leeg, wat voor een redelijk kleine stad trouwens normaal was. Gerustgesteld liep ze dieper het gebouw in en daar werd ze ineens overvallen door de glimlach van Guin Sullivan.

'O!' Christine wist haar verraste gevoel niet te verbergen.

'Ik dacht dat je wel van John had geleerd om minder snel van je stuk te zijn,' reageerde Guin met een stralend gezicht.

'De meeste mensen maken geluid als ze je besluipen. Weet je heel zeker dat je niet deels kat bent?'

'Een kat? Bah, nee.'

Christine lachte omdat ze wist hoe weinig Guin met katten had. Daar maakte ze bepaald geen geheim van als het gesprek ook maar even over haar geliefde Duitse dog Maks leek te gaan.

Zo erg waren katten niet eens. Sterker nog, Christine had zelfs overwogen er een te adopteren, een paar maanden geleden nog maar. Een huisdier zou echter meer tijd in haar New Yorkse appartement doorbrengen dan zichzelf.

Guin gebaarde dat Christine niet bij de deur moest blijven staan, maar haar moest volgen en liep naar boven. 'Bedankt voor je discretie,' zei ze halverwege de trap. 'Niet dat we een reden hebben om te vermoeden dat je bent gevolgd, maar hé, bij de CIA kun je niet voorzichtig genoeg zijn.'

Ze verlieten het trappenhuis op de derde verdieping en Guin roffelde op de deur waar het cijfer twee op stond. Een lange man met blond haar en blauwe ogen, die blijkbaar het fort bewaakte, deed open. Zijn knappe uiterlijk overviel Christine, maar ook zijn donkerblauwe pak, dat perfect aansloot op zijn lichaam. Het bovenste knoopje van zijn witte, kreukloze overhemd stond open. Zijn donkerblonde stoppelbaard logenstrafte een ongetwijfeld recente scheerbeurt. Hij glimlachte, vanzelfsprekend met een perfect gebit, en zei: 'Wachtwoord?'

Zelfs op zijn accent viel niets aan te merken.

Guin werkte zich fronsend langs de man. 'Pond zand.'

Hij gaf Christine een knipoog, zei: 'Die heeft pit!' en reikte haar de hand. 'Mijn naam is Christopher Lane. Welkom in West Yorkshire, mevrouw Lewis.'

Toen Lane Christines hand vasthield, voelde het alsof die met de zachte, warme koestering kon versmelten. Waarom gedroeg Guin zich zo respectloos tegen een collega? Christine besloot haar er later op aan te spreken.

'Bedankt, meneer Lane.' Imiteerde ze nu echt zijn accent? De bloes op haar wangen verspreidde zich nog verder. 'Het spijt me, maar mag ik vragen wie u bent? Ik bedoel, afgezien van uw naam. Wat doet u hier? Wat doet Guin hier?' Naarmate de overrompeling wegebde, kon Christine de neiging niet meer onderdrukken haar vragenlijst op de weerloze man af te vuren.

'Als u zo vriendelijk wilt zijn,' reageerde Lane en hij wenkte met een aangename glimlach dat ze naar binnen mocht.

Uiteindelijk scheurde ze haar blik los van Lane en keek ze om zich heen terwijl ze Guin volgden. Het appartement was klein, maar het tapijt, interieur en de verflaag waren nieuw. Het meubilair leek bij elkaar geraapt en stond merkwaardig gegroepeerd. De computers of wapenkasten die Christine hier had verwacht, vulden

echter niet de tafels en de aanrechtbladen.

Ze keek vragend. 'Waar is de rest? Ik dacht dat jullie het inmiddels meer op orde zouden hebben.'

Guin gebaarde met haar duim naar een hal. 'O, dat zit goed, hoor. De hele ploeg is er. We houden ze gewoon graag weg bij de ramen. En om maar meteen antwoord te geven op de vraag die je eigenlijk wilt stellen: ja, John zit weer bij de CIA.' Ze aarzelde en voegde er toen aan toe: 'Althans, ja en nee. Hij kwam niet vanzelf terug. Er kwam heel wat overtuiging bij kijken. Misschien zelfs een paar dreigementen.'

Lane stak zijn handen in zijn zakken en bewoog een tikje nerveus. Hij zei: 'Eigenlijk was het een verzoek van ons. Agent Cross paste precies in ons profiel.'

'Voormalig agent Cross,' wierp Guin tegen.

Christine negeerde haar. 'Ons?'

Lane keek of Guin het goedkeurde en antwoordde toen: 'Sis.'

Nu was het Christines beurt om naar Guin te kijken.

'*Secret Intelligence Service*,' legde ze uit. 'De geheime dienst, beter bekend als MI6.'

Dus de Britten wisten het ook. Wat 'het' dan ook mocht zijn. Christine wist haar stortvloed aan vragen te beheersen en wachtte geduldig af tot de gepaste informatie ter sprake kwam.

'Ik vrees dat ik de details over onze operatie niet kan onthullen,' vervolgde Lane, 'maar wat ik u wel kan laten weten, in opdracht van inspecteur Sullivan, is dat agent Cross undercover meewerkt aan een gezamenlijke operatie van zowel uw land als dat van ons.'

Christine keek met een zelfingenomen glimlach naar Guin. 'En mag u misschien iets meer vertellen, inspecteur Sullivan?' Ze betwijfelde waar ze meer van genoot: de formele toon van het gesprek of Guins overduidelijke ergernis over Lane.

'Alleen dat John heel diep undercover werkt. Zo diep dat hij geen risico kan nemen door ook maar ergens zichzelf te zijn.'

Christines zelfingenomenheid werd minder naarmate ze langer over Johns positie nadacht. Haar besluit om hem een bezoek te brengen werd waarschijnlijk al verwacht, maar ze had zijn missie wel in gevaar kunnen brengen als hij niet zo fel tegen haar was uitgeval-

len. Tenminste, zo vatte ze Guins antwoord maar op. De man aan wie Christine een bezoek had gebracht, was een ander, en de ware John Cross zat ergens diep verstopt vanwege het doel in kwestie.

Hoe groot was de kans dat ze dat doel met haar zouden delen? Waarschijnlijk kleiner dan nul.

Lane haalde zijn handen uit zijn zakken en trok aan de manchetten van zijn hemdsmouwen zodat ze weer goed zaten onder zijn nette jasje. 'Eerlijk gezegd verraste het me dat agent Cross op onze uitnodiging wilde ingaan. Zoals ik al zei, paste hij volmaakt bij de rol, maar gezien zijn religieuze overtuigingen betwijfelde ik of hij bereid zou zijn zich in een situatie te begeven waarin hij niet zo, laten we zeggen, deugdzaam zou lijken.'

Nu was het Guins beurt om tevreden met zichzelf te zijn. 'Zoals ik al zei, waren er wel wat dreigementen bij nodig.'

Lane fronste. 'Gelukkig voor ons begreep agent Cross de ernst van onze situatie en heeft hij zich aan de zware taak gewijd.' Zijn blik werd milder toen hij weer naar Christine keek. 'Hij rekende op uw komst. Hij zei al dat het bedrog tegenover u hem het zwaarst zou vallen.'

Vreemd. Zij en John waren nou juist een tijdje uit elkaar omdat hij het zo moeilijk vond om de waarheid te spreken, en toch was ze nu op de een of andere manier trots op zijn bedrog in de bezoekersruimte van de gevangenis. In deze tak van sport werd goed liegen tenslotte gewaardeerd. Welke rol hij nu ook speelde, hij speelde hem goed en ze nam aan dat zijn missie nu dus nog meer kans van slagen had.

Guin zwaaide met haar wijsvinger naar Lane alsof het een toverstafje was. 'Over religieuze overtuigingen gesproken, 007 hier kan het best goed met John vinden.'

Lane wierp Guin nog meer dodelijke blikken toe. 'Dat je de verwijzing naar James Bond als belediging bedoelt, snap ik, maar feitelijk complimenteer je me ermee.'

Christine vroeg zich af of Guin het beledigend had bedoeld, hoewel het geloof voor Ian Flemings fameuze literaire superspion geen groot thema was, voor zover ze zich kon heugen. 'Bent u dan christelijk, meneer Lane?'

‘Jazeker. Geboren en getogen binnen de Baptistenunie in Groot-Brittannië.’

‘Fijn dat Guin dan eindelijk een positief rolmodel om zich heen heeft.’

Die opmerking leverde haar een paar dodelijke blikken van Guin op.

Christine knipoogde en vroeg: ‘Dus er zijn echt geen andere details te vertellen? Jullie hebben me alleen hierheen gehaald om de gordijnen te bewonderen, me een klopje op de schouder te geven en botweg terug naar de VS te sturen?’

Guin en Lane leken even te ruziën via hun blikken. Guins sussende glimlach kende Christine maar al te goed. ‘John helpt ons met een klus binnen de gevangenis. Zijn opsluiting moest heel overtuigend zijn, anders kregen we hem nooit dicht genoeg bij zijn man. Dankzij de omstandigheden is het ons eindelijk gelukt, door hem live op tv een bekende politicus te laten aanvallen. Althans, we hopen dat het is gelukt.’ Ze zweeg even, zei: ‘O, ja,’ en gaf Christine een licht klopje op de schouder.

Christine had geen behoefte om er net zo speels op te reageren. De CIA en MI6, of hoe ze zich nu ook weer mochten noemen, konden haar echt niet zonder slag of stoot Groot-Brittannië uit zetten. Ze wilde minstens een bevel van het parlement.

Of wacht. Speelde deze zaak zich zelfs op dat niveau af?

Guin snoof en schudde haar hoofd. ‘Ik dacht al niet dat ik zo makkelijk van je af zou komen.’

‘Wat geeft je dan die indruk?’

‘Ik zie het aan je gezicht. Net zo goed als jij mij altijd kan inschatten.’

Die zat.

Christine sloeg haar armen over elkaar. ‘Nou, ik ga niet weg, inderdaad. Maar van jullie word ik ook geen steek wijzer. Nu lijkt het me dus heel erg tijd voor koffie.’

Guin gebaarde met haar duim naar Lane en grinnikte. ‘Daar hebben we hem voor.’

Lane glimlachte. ‘Mevrouw Lewis, ik moet zeggen dat ik begrijp waarom agent Cross u zo hoog heeft zitten.’

‘Luister. Dit zijn de afspraken,’ zei Guin met haar handen op haar heupen. ‘Je mag in het land blijven, maar alleen waar wij willen dat je bent. Ik hou je zoveel mogelijk op de hoogte, en dat zal niet veel zijn. Als Johns missie een succes is voordat je terug moet, beloof ik dat je hem te zien krijgt. En zo niet, dan...’

Het moest lukken.

‘Prima. En welk prachtig onderkomen mag ik de komende dagen als mijn huis beschouwen?’

Guins ogen glommen. ‘Je gaat ervan genieten. Het is groot en duur.’

Lane schraapte zijn keel. ‘En mevrouw Lewis, er is iets wat u wél kunt doen.’

Christines hart sloeg op hol bij de gedachte dat ze kon meedoen aan een internationale infiltratieklus. Ze wist dat het niet gevaarlijk zou zijn, maar misschien kon ze met haar journalistiek talent wel spoorwerk verrichten. ‘Natuurlijk.’ Ze hoopte dat de opwinding niet aan haar stem te horen was.

‘Niet dat u zich nu zorgen moet gaan maken, maar ik denk dat het wijs is als u gaat bidden voor agent Cross.’

Daar had ze niet op gerekend. Ze kreeg het koud, ook al had ze haar jack nog aan. ‘J-Ja,’ hakte ze. ‘Zeker weten. Ik had er denk ik gewoon nog niet zo bij stilgestaan dat hij een paar overnachtingen in de cel voor de boeg heeft en hoe zwaar dat zou kunnen zijn.’

Lane opende zijn mond om iets te zeggen, maar Guin sloot die met een enkele blik.

Nu liepen haar de rillingen wel over de rug. Christine liet haar schouders hangen. ‘Zeg op. Wat is er?’

Guin kon hem niet meer tegenhouden. ‘Het is niet zomaar een gevangenis. Zr. Ms. gevangenis Wakefield is de grootste Extra Beveiligde Inrichting van het Verenigd Koninkrijk en huisvest de gewelddadigste delinquenten van ons land.’ Lane aarzelde en vulde zijn antwoord toen aan, met wat meer somberheid in zijn stem: ‘Hier noemen we het de Monsterbunker.’

In zijn strijd tegen het kwaad dreigt John Cross zichzelf te verliezen

Ooit liet John Cross zijn carrière als huurmoordenaar achter zich om schoon schip te maken en zijn lokale kerk te dienen. Nu zegt hij zijn baan als predikant vaarwel – om vervolgens aan de andere kant van de wereld achter de tralies te belanden vanwege poging tot moord. Van de nederige leidersfiguur die bereid was zijn leven op te geven voor zijn gemeenteleden lijkt niets meer over. Of is er meer aan de hand?

Zijn compagnon en journaliste Christine Lewis is ervan overtuigd dat John onschuldig is en doet er alles aan de waarheid boven tafel te krijgen. Tijdens haar zoektocht raakt ze echter verstrikt in een cyber-terroristisch complot dat dreigt de wereldorde voorgoed te veranderen. John en Christine belanden in een race tegen de klok, waarin ze moeten samenwerken met de CIA om allen die hun lief zijn te redden van de ondergang.

Andrew Huff is schrijver en screenwriter. Daarvoor was hij voorganger en jeugdleider in zijn lokale kerk. *Zuiver bedrog* is het derde en laatste deel in de John Cross-trilogie. Eerder verschenen *Onbreekbare eed* en *Genadeloos complot*.

